

гарския народъ отъ нещастия. После се изправи пакъ и благослови за последенъ пжтъ прогоненитѣ търновски граждани.

— Кому ни оставяшъ, отче светий? — обади се изъ народа единъ гласъ.

— Ни света Тройца, сега и до вѣка — задавенъ отъ скръбъ отговори великиятъ пастирь.

Въ заточение

Турцитѣ отведоха Евтимий на страна, придруженъ отъ група конници-българи и го подкараха къмъ балкана. Следъ това търновскитѣ граждани отправиха по единъ пжтъ за Азия дето въ скоро време голѣмата частъ отъ тѣхъ изчезнаха безследно, а Евтимия — по другъ пжтъ за Тракия.

Евтимий доживѣ последнитѣ си дни неизвестно нѣкъде въ Тракия — вѣроятно въ Бачковския манастирь при Станимака. И тамъ той дене и ноше проповѣдваше по градове и села, въ къщитѣ и на открито небе, като предпазваше народа отъ потурчване.

Следъ смъртъта си тоя великъ българинъ стана народенъ светецъ и великъ родолюбецъ. Неговия престоленъ градъ скоро бѣ препълненъ съ пришълци турци отъ Азия, много отъ останалитѣ граждани станаха мохамедани: едни отъ страхъ, други — за облаги. По такъвъ начинъ славното и могъщо Търново въ скоро време се обърна на турски градъ.

Но дѣлото на Евтимия не пропадна. Неговитѣ ученици се разбѣгаха въ Русия, Сърбия и Румѣния и разнесоха тамъ българскитѣ книги. Тамъ тѣ при еднаква вѣра и еднакъвъ църковенъ езикъ се почувствуваха като у дома си и продължаваха съ успѣхъ дѣлото на своя великъ учитель.